

פחד דוד

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורנו ורבנו הגה"צ רבי **דוד חנניה פינטו** שליט"א

בן הצדיק המלובן רבי **מושה אהרן פינטו** זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלובן רבי **חיים פינטו** זיע"א

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

6:58 | 6:48 | 6:54 | 6:39 **הדלקת נרות**

7:52 | 7:53 | 7:53 | 7:51 **מוצאי שבת**

8:29 | 8:32 | 8:31 | 8:30 **רבינו תם**

שבת מברכין, ראש חודש בימים שבת-ראשון המולד יהיה בליל שבת 18:06 ו-4 חלקים

הילולא
דצדיקיא

- כג - רבי ישראל יעקב קנייבסקי
- כד - רבי ישמעאל הכהן רבה של צפת, הי"ד
- כז - רבי עזרא שעיו
- כה - רבי שמואל מיוחס
- כו - רבי יואל טיטלבוים האדמו"ר מסאטמאר
- כז - רבי יהודה משה פתייה
- כח - רבי אברהם חיים עדס
- כט - רבי יעקב בירדוגו מח"ס 'שופריה דיעקב'

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל
ישלח הודעה: mld@hpinto.org.il

משכיל לדוד

מהות עגל הזהב נותרה עד ימינו

עושרו וגדולתו, עד מהרה הוא מתחיל להיות עבד של הכסף, והרי הוא מאלילו עליו, וכעבודה זרה ממש הוא. בני ישראל ביציאתם ממצרים כל כך ייקרו וכיבדו את הרכוש ואת הזהב, עד אשר האלילו אותו עליהם ובאו לעובדו כעבודה זרה. ובהיות שבני ישראל היו משועבדים לכסף ולזהב, נחשב להם כאילו עבדו עבודה זרה לכסף, ומתוך כך נמשך ליבם להמליך עליהם אלוהים אחרים והלכו להקים את עגל הזהב. אלילות הכסף והזהב היתה בבחינת אתחלתא דפורענותא, והיא זו שגרמה לבני ישראל לחטוא בחטא עבודה זרה ולרצות לעצמם אלוהים אחרים אשר לא ידעום אבותיהם.

העובדה שבני ישראל לא הסתפקו בעגל מן החי אלא ביקשו לעצמם עגל העשוי זהב, מלמדת ומעמידה אותנו עד כמה הזהב היה יקר ערך בעיניהם, ולכן ביקשו לעצמם עגל העשוי זהב דוקא. ואמנם מצינו שאהרן הכהן הוא זה שהורה לישראל להביא לפניו זהב, אך אהרן בבקשתו זו רצה לדחות את הקץ ולמנוע מעם ישראל להוציא את מחשבתם הרעה לפועל, מתוך כך שחשב שהנשים לא תסכמנה לתת את תכשיטיהן לצורך הקמת העגל. ולא ידע אהרן שבני ישראל מרוב היתוסם לדבר עבירה לא ישאלו לדעת נשותיהם אלא ייטלו מהן את הזהב והתכשיטים בכוח, ועל כן לא היה בכוח מחשבתו ועצתו של אהרן להצילם מן החטא.

כל הזרות כולם ממשכים ללקות בעבור חטא זה שחטאו ישראל בעגל הזהב, כיון שמהות החטא עדיין נותרה בעולם, שהרי שבכל דור ודור ישנה נטייה להאילל את הרכוש והזהב ולראות בהם חזות הכל. ובזמן שלב האדם נתון לכסף ולזהב, אין בכוחו לעבוד את בוראו בלב שלם, כיון שלימוד התורה הדרוש התבטלות וביטול החומריות, אינו יכול להימצא בכפיפה אחת עם ריבוי הרכוש והכסף שהינו סמל החומריות והגאווה. ונראה שמשום כך עניין חטא העגל מוזכר בפרשת עקב, היות ופרשת עקב באה ללמד לישראל שעליהם להנמיך את קומתם כאותו עקב המצוי בחלק הנמוך ביותר בגוף האדם. רק כאשר האדם מנמיך את רוחו ומוכן להמית את עצמו באוהלה של תורה מתוך הסתפקות במועט, יש ביכולתו לעבוד את הקב"ה בלב שלם.

כל אותם החושבים שיש ביכולתם גם להרבות את החומריות וגם להרבות בלימוד תורה - טעות חמורה בידם, כי כאמור, שתי מציאויות אלו סותרות ונגודות זו את זו. שבזמן שהחומריות מעסיקה את ראשו של האדם, עד מהרה התורה הקדושה מאבדת את חינה בעיניו, והרי הוא בהול הרבות את עושרו ונכסיו יותר מלהרבות את תורתו ומצוותיו.

לכן אמרו חז"ל (סנהדרין צז, א) 'אין משיח בן דוד בא עד שתכלה פרוטה מן הכיס', כיון שהקב"ה אינו רוצה לגלות את אורו עלינו ולמשול על כל העולם כולו באופן מוחלט בזמן שהאנושות מעצימה ומאיללה אלוהים אחרים - את הכסף ואת החומריות. רק בזמן שלב בני האדם יהיה פנוי מן הכסף והוא כבר לא יהיה מצוי בכיסם, יוכל הקב"ה לגלות את שכניתו עלינו בבחינת "ומלכותו בכל משלה" (תהלים קג, ט).

"וארא והנה חטאתם לה' אלוקיכם עשיתם לכם עגל מסכה, סרתם מהר מן הדרך אשר ציוה ה' אתכם" (דברים טו, טז)

בפרשת עקב שב משה ושונה באזוני בני ישראל את כל החטאים והעבירות שחטאו והכעיסו לפני המקום ברוך הוא, למרות שהראה להם את ידו הטובה והרחומה. אחד מן החטאים החמורים ביותר שחטאו בני ישראל במדבר, הינו חטא העגל אשר מקטרג בראש ואשר בשלו אנו ממשיכים ללקות בכל דור ודור.

ויש להבין, מדוע דוקא חטא העגל מקטרג בראש עד אשר בכל דור ודור ממשיך עם ישראל להיענש ולהיפרע מאותו חטא שחטאו אבותיו. ועוד קשה, מדוע בני ישראל בחרו להקים עגל מסכה העשוי זהב, ולא לקחו לעצמם עגל חי מתוך הבקר הרב שהיה עימם. והתמיהה הגדולה ביותר היא כיצד זה בני ישראל שהיו דור דעה וזכו לראות את ניסי ה' ושכינתו פנים בפנים, הגיעו עד לשפל המדרגה ובאו לחטוא בחמורות שבעבירות. הרי הם זכו להנהגה מופלאה וניסית במדבר, שמלתם לא בלתה מעליהם, לא היו נוקקים לצרכיהם, לחם מן יד להם מן השמים, ובארה של מרים ליוותה אותם בכל דרכם. אם כן כיצד זה כפרו בטובתו של מקום מתוך עיורון מוחלט והכעיסו אותו בהקמת עגל מסכה העשוי זהב.

ונראה ליישב על פי דברי חז"ל (סנהדרין צז, א) האומרים ש'אין בן דוד בא עד שתכלה פרוטה מן הכיס'. ודבריהם תמוהים, מהו הקשר בין ביאת משיח גואל צדק לאובדן הכסף מן הכיס, וכי הקב"ה לא יכול להחיש את גאולתנו אף בזמן שממון רב מצוי עימנו.

ויש לומר, בני ישראל בצאתם ממצרים היו בהולים אחר הכסף והזהב. לאחר קריעת ים סוף וטביעת המצרים בים, הקב"ה היה צריך לנתק את בני ישראל מן הים בכוח, כיון שהיו להוטים ובהולים לאסוף את השלל הרב שעלה מן הים לאחר טביעת חיל המצרים. וכפי שכתב רש"י על הפסוק (שמות טו, כב) 'ויסע משה את בני ישראל מים סוף' - שהסיעם בעל כורחם. בני ישראל יצאו ממצרים ברכוש רב, שהרי הקב"ה הורה להם לשאול מן המצרים כלי כסף וכלי זהב שלא על מנת להחזירם, אלא על מנת לקיים את הבטחת ה' לאבות הקדושים שבניהם יעלו ממצרים ברכוש גדול. ובכל זאת היו בהולים לאסוף את שללם של המצרים שעלה מן הים, משום שהכסף והזהב היו יקרים וחשובים בעיניהם. ואמנם אין כל ספק שהכסף והזהב מועילים ונחוצים למען חיי האדם וקיומו, ואף חז"ל (אבות ג, יז) אמרו 'אם אין קמח אין תורה', אבל מכל מקום השאלה הנשאלת היא עד כמה יקר וגדולה אדם מעניק לכסף והאם הוא רואה בו את חזות הכל.

צריך לתת לכסף את המקום הראוי לו ולהזהר שלא לכלותו להבל ולריק, כיון שרק הכסילים מאבדים את ממונם בהים. אך עם זאת צריך אדם להזהר שלא יגיע לידי יוהרה וגאווה בכספו מתוך מחשבה שכוחו ועוצם ידו עשו לו את החיל הזה, אלא ישנן לעצמו חזון ושנן שהכל מאיתו יתברך ורק הוא לבדו מחליט מי יהיה עשיר ומי יהיה עני. כאשר כל מעייניו של האדם נתונים לכסף ולרכוש, וכל הזמן מחשב הוא כיצד יוכל להרבות את

במסילה נעלה

שביבי אמונה ובטחון מפקנסו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

כסף? לא! תודה

פעם בא לפני איש עסקים יהודי ואמר לי שאם אברך אותו שיצליח בעסקה מסוימת וברכתי אכן תפעל את פעולתה, הוא יתחלק עימי ברווחים של אותה עסקה שנאמדה במיליוני יורו.

האמת היא שברגע הראשון רציתי להחתיים אותו על כך שאכן הוא מתכוון לעמוד בדיבורו, אך לאחר מחשבה נמנעתי מזאת ואמרתי לו שאני מוכן לברכו גם מבלי שיתחלק איתי ברווחים, כיון שאני מפחד מניסיון העושר העלול להסית את האדם מהדרך הישרה ולגרור לו שיאהב את כספו יותר משיאהב את בוראו.

כאשר הנוכחים עימי בחדר שמעו את דברי, הם לא הבינו כיצד אני מוותר בקלות שכזו על רווחים כה גדולים אשר בעזרת השי"ת על ידם אוכל להקים ישיבות רבות ולהרבות כבוד שמים בעולם.

ואמרתי לסובבים אותי שאמנם הכסף הרב יכול לשמש לי ככלי להפצת שם ה' בעולם, וכבר לא אהיה מוטרד

ומודאג מניין אשיג כסף בכל חודש מחדש, אך משום הסכנה הגדולה הטמונה בכסף, אני מעדיף להיות מוטרד כל ימי בגיוס כספים למען המוסדות, ובלבד שלא אתנסה בניסיון כל כך קשה זה, שמי יודע אם אני ובני שמעולם לא הורגלנו בחיי עושר נוכל לעמוד בו.

הנה ידוע שסבי הצדיק כ"ק רבי יאשיהו פינטו זיע"א, קרא לכל ספריו בשמות המכילים בתוכם את המילה 'כסף'. [כסף נבחר, נבחר מכסף, כסף נמאס, כס, מזוקק, כסף צורף ועוד]. והסביר זאת זקני זיע"א בכך שהרי דרך יושבי העולם לאהוב את הכסף בכל אוות נפשם, וחפצים ומשתוקקים הם להרבות ממנום אף יותר מכדי צורך קיום נפשם.

והמסר הטמון בכך הוא כשם שברור לאדם שאינו יכול לחיות ולהתקיים ללא כסף, כך צריך לידע בעצמו שאין ביכולתו להתקיים ללא התורה הקדושה, ולוואי ויאהב האדם את בוראו לפחות כפי שאוהב הוא את ממנו.

דברי חכמים

פרפראות לפרשה

משולחנם של חכמי התורה

האם משתלם לנו לכעוס?

"לעשות הרע בעיני ה' להכעיסו" (דברים ט, יח)

מידת הכעס, זו שאנו כל כך מבקשים למוחקה מתאי הזיכרון האנושי, מוגדרת יפה בפי חכמינו ז"ל: יש שהוא נח לכעוס ונח לרצות, ויש את זה שנוח לו לכעוס וקשה לו לרצות. ומסביר רבי יוסף מוגרבי שליט"א בספרו 'אבות ובנים' שאותם הנכנסים להגדרה של 'נוח לכעוס', אלו האנשים שכל דבר מרגיז אותם. אם זה בבית, בעבודה, בכביש, אם משהו לא מסתדר להם כמו שהם רוצים - מיד הם כועסים.

מאיך גיסא, הם גם בגדר 'נוח לרצות'. אדם יכול לחזור הביתה, לכעוס על בני ביתו, לריב, ולפעמים מריבה קשה, והנה לא חולפות דקות רבות, והוא שב לשגרה כאילו דבר לא ארע. הוא אינו שומר טינה. לא מחזיק את הכעס בלבו זמן רב.

אדם כזה - "יצא שכרו בהפסדו", הוא מתנהג כמו שוטה, כמו ילד קטן שמתרגז מכל דבר, אבל במהירות הוא מתפייס ומתרחצ.

הרי כולנו מכירים אנשים כאלה, אשר חייהם אינם חיים. כל דבר מוציא אותם מהכלים. וגם אם הם מתפייסים במהירות, מי יכול להימצא במחיצת אדם שמתרגז על כל דבר? מה עוד שהוא הופך ללעג בעיני הבריות, שהרי כולם יודעים כי כמה דקות לאחר שיקצוף ויצעק, הוא יירגע ויבקש סליחה. אדם זה נעשה זול בעיני הבריות, ובראש ובראשונה בעיני עצמו. לכן אחד כזה 'יצא שכרו בהפסדו'.

מה הכונה 'יצא שכרו בהפסדו'?

למשל, אדם שיש לו בבנק יתרת חובה של מאה אלף דולר, והוא מפקיד בבנק ארבעת אלפים דולר, הכסף הזה נבלע בתוך החובה שלו, ואין הוא מרגיש בכלל את הכסף שהפקיד. כך אם אדם כועס, גם אם תוך זמן קצר הוא מתפייס, מה שווה השכר הזה מול ההפסד שהפסיד בכך שכעס?

לכל אחד יש סיבות רבות לכעוס, להתרגז, אם רק ירצה. אבל זו חובת האדם להתגבר על נטייתו הטבעית, ולרכוש את מדת הסבלנות.

בירושלים לפני שנים, היה גבאי צדקה חשוב, ופעם בערב שבת הגיע אליו יהודי עני וביקש כסף לשבת. אמר לו הגבאי: "הרי אתמול חילקתי כסף לעניים לשבת, וגם אתה קיבלת כסף, ומדוע אתה מגיע היום לבקש?".

או אז אמר הגבאי לאותו עני: "לך לפלוני ואמור לו, שאת הכסף שהוא רגיל לתת לי בכל תחילת שבוע, שיינתן לך".

הנוכחים שראו את חוצפתו של אותו עני ואת הבלגתו של הגבאי, תמהו ושאלו: "יכולים אנו להבין שלא השבת לו על דבריו המוחזפים, ולא אמרת מאומה על המכה שנתן לך, אבל מדוע הסכמת בסופו של דבר לתת לו כסף, אף שהוא קיבל אתמול?".

זו בודאי מידת חסידות שאין דוגמתה, וקשה להגיע לדרגה זו, אבל כל

אחד יכול לעבוד על מידותיו, כדי להגיע

למצב בו גם אם הוא יכעס על

מישהו, הרי בקלות הוא יהיה

מוכן להתפייס איתו ולמחול

לו. זו המעלה הגדולה אליה

צריך לשאוף כל אחד ואחד.

במה מפטירין

הפטרת השבוע: "ותאמר ציון" (ישעיה מט)

הקשר לשבת: הפטרה זו היא אחת משבע שבתות

של נחמה שמפטירין החל משבת שאחרי תשעה באב,

ותוכן הפטרה פרקי נחמה לכנסת ישראל לצד

פרקי אמונה בה' ובתורתו.

נצור לשונך

אף ללא גנאי

תולה ארץ על בלימה

הטוען דברים מזה לזה והולך ואומר; כך אמר פלוני עליך, כך עשה לך פלוני, כך וכך שמעתי עליו שעשה לך, או רוצה לעשות לך. אף על פי שאותו דבר אין בו גנות, אף לפי דברי הרוכל, ואילו היו שואלים לו, לא היה מכחיש, או משום שהאמת והצדק אתו או משום שהתכוון באלו הפעולות והדיבורים כונה אחרת, הרי הוא עובר על איסור רכילות.

מן האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

הדרך להשיג תורה ויראת שמים היא רק על ידי התבוננות

"ועתה ישראל מה ה' אלוקיך שואל מעמך כי אם ליראה"
(דברים י, יב)

משה רבנו אומר שאין הקב"ה דורש מאיתנו דבר גדול מדי, אלא דבר קל - יראת שמים, ונראה מדברי משה שיראת שמים הינה דבר קל להשגה, וזהו פלא, שהרי ידוע כמה קשה להשיג מעלה זו של יראת שמים.

ונראה לבאר העניין, אכן לא קשה להשיג יראת שמים, אלא שאצלנו ישנם מעכבים המפריעים לנו בעבודת ה', והם הגורמים לנו שלא לקנות את מידת יראת שמים. המעכב הגדול ביותר הוא כשהאדם אינו יודע להבדיל בין טוב לרע, בין ישר לעקום, לכן אין יראת שמים, כי כשאדם לא דבוק רק בתורה אלא יש לו טעם וחשק גם בהבלי עולם הזה, אזי אין התורה משפיעה עליו מכוחה ואין היא נותנת לאדם את רגשות יראת שמים שהוא נצרך להם במלחמתו עם היצר הרע.

פעם עליתי בבניין רב קומות, וכשהתבוננתי ראיתי שכל שעלינו יותר גבוה, היה הבניין יותר נקי, בקומת הכניסה היה מאוד מלוכלך ובקומה הראשונה היה פחות מלוכלך וכן הלאה, כמה שיותר גבוה היה יותר נקי. והסיבה היא משום שבקומה הראשונה עוברים כל דיירי הבניין - גם אנשי הקומה השנייה והשלישית, אבל בקומה הגבוהה יותר, עוברים רק דיירי הקומה ההיא, ואילו דיירי הקומה הראשונה לא עוברים שם, לכן ככל שעולים יותר גבוה, הבניין יותר נקי.

ולמדתי מזה מוסר השכל גדול שכלל שהאדם יותר מחובר לארציות ולגשמיות, הרי הוא מלוכלך יותר, וככל שהאדם מרומם את עצמו ומתנתק מהבלי העולם הזה וממנעמי הארץ, אזי הוא יותר נקי, כי העיקר הוא שיידע האדם שאין כל ערך להבלי העולם הזה, וכל חיי העולם הזה ומנעמיה לא ניתנו אלא לשרת את האדם שעובד את ה' יתברך, אבל אין להם כל ערך עצמי, רק על ידי התבוננות זו יוכל לרכוש תורה ויראת שמים.

דוד המלך אומר (תהלים ח, ד) "כי אראה שמך מעשה אצבעותיך ירח וכוכבים אשר כוננת", כלומר שמכל דבר אפילו הכי פשוט וקטן, צריך אדם להתבונן וללמוד מוסר, כי האדם מתגדל ומתעלה בעיקר מכוח ההתבוננות, כשאדם אינו מתבונן בדרכיו, אינו מתעלה, כמו שכתוב (שם פב, ה) "לא ידעו ולא יבינו, בחשיכה יתהלכו", כי כשאדם אינו מתבונן, ברגע קל הוא יכול חלילה ליפול ממדרגתו.

פניני הפרשה

רפואה באותיות התורה

"והסיר ה' ממך כל חולי" (דברים ז, טו)

מסופר על הרה"ק יעקב מרדזימין זצ"ל, שבא אליו פעם עני אחד והתאונן על מר גורלו, לא זו בלבד שאין לו פרנסה כראוי, אלא שלאחרונה החל לסבול ממיוחדים וחללים רעים.

וכך אמר לו הרבי: בספר התורה הלא אין נקודות, ואם כן יש לקרוא "והסיר ה' מ'מך" (מך = עני) כל חלי", ופירושו של הפסוק הוא איפוא שה' יתברך יסיר מן המך - מן העני - כל מחלה. ברכת הצדיק התקיימה והיהודי הבריא ממחלותיו ונגאל מייסוריו.

מתוך הרעב ניכר השבע

"ויענך וירעבך ויאכלך את המן אשר לא ידעת ולא ידעון אבתך"
(דברים ח, ג)

לכאורה עלינו להבין, איזה שבח הוא זה במה שהקב"ה עינה את בני ישראל והרעיבם? הרי לכאורה אין זו אלא רעה לישראל, וכלום מבקש משה רבינו להזכיר רעות כביכול שעולל הקב"ה לבניו? ובכלל תיתכן בכלל רעה שכזו? אכן לאמיתו של דבר מבאר בעל המ'קדש הלוי, נראה כי לא רעה היא זו אלא טובה. שכן הקב"ה ידע, שאילו ישפיע מיד טובה על ישראל, הם - מטבע הדברים - לא ידעו להעריך את טובתו ולא יפיקו ממנה את מלוא ההנאה והתועלת.

לפיכך, הוא הקדים ועינה אותם, הרעיב אותם, ורק אז "ויאכלך את המן אשר לא ידעת ולא ידעון אבתך", וכל כך כדי שיוכלו להפיק מכך את מלוא התועלת ולהודות לבוראם בלב שלם!

חיות איברי האדם תלויה במצוות

"כל המצוה אשר אנכי מצוך היום תשמרון לעשות למען תחיו"
(דברים ת, א)

לאיזה מצוה נתכוון הפסוק, ובפרט שהתורה כבר אמרה בתחילת הפרשה "והיה עקב תשמעון את כל המשפטים ושמתם ועשיתם", ומה מוסיפה התורה כאן?

רבינו האור החיים הקדוש זיע"א, הוא השואל והוא המשיב:

פסוק זה לא בא אלא להזהיר ולהודיע לאדם, שכל מצוות התורה נחשבים הם כמצווה אחת גדולה, ויש להם יסוד ובנין אחד, וכשהאדם לא נזהר אפילו במצווה אחת קלה, הרי הוא מחסר חלק אחד בקניין המצוות, וכאילו לא קיים כלל בשלימות, את כל מצוות התורה.

ומוסיפה התורה להביא דוגמא לזה, "למען תחיו" - שכמו שאם יכאב לאדם אבר אחד מרמ"ח אבריו, הרי הוא מכאיב ומשפיע גם לשאר האברים, ואין האדם מקבל מענה על כאבו, במה ששאר אברים אחרים בריאים ושלמים - כמו כן הדבר במצוות התורה, שלא יוכל להשלים חסרון במצווה אחת, במה שמקיים את שאר המצוות.

זאת ועוד, מוסיף אוה"ח הקדוש, שהחיות של אברי גידי האדם תלויים הם בשמירת המצווה, שהרי ישנם רמ"ח אברים כמנין רמ"ח מצוות עשה, ושס"ה גידים כמנין שס"ה לא תעשה, וכשאתה מחסר אחת מכל המצוות, אתה מחסר כנגדו חיות אבר אחד."

פיה פתחה בחכמה ותורת חסד על לשונה

כשהגיע רבי אלעזר לפסוק זה, היה תמה, מהו "תורת חסד", וכי יש תורה של חסד ויש תורה שאינה של חסד?

הגמרא במסכת סוכה (דף מט, ב) מבארת שתורה ללמדה - זו היא תורה של חסד, שלא ללמדה - זו היא תורה שאינה של חסד.

יסוד חשוב נאמר כאן, יש תורה של חסד ויש תורה שאינה של חסד. תורת חסד היא תורה שבעליה אינם שומרים אותה לעצמם אלא משתפים בה את כולם, הם מעניקים ממנה בנדיבות רבה לכל אחד ואחד. לא כל מרביץ תורה ברבים ראוי לתואר "תורת חסד על לשונו", אלא רק מי שמרביץ תורה שלא על מנת להאדיר את שמו ולזכות לתהילת עולם. "תורת חסד" ישנה רק במקום שאין רדיפת כבוד אלא ענווה גדולה, ואז המניע להרבצת התורה איננו אנוכיות אלא חסד.

דומה וראויים הדברים להיאמר על הרבנית הדגולה ע"ה, מרת מזל פינטו זיע"א, שזכתה לתורת חסד שאותה קיימה באונה והונה, וגם זכתה להנחיל לדור הישרים שהותירה אחריה, כפי שיסוד זה בא לידי ביטוי במסכת חיון של בנה מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א, בהרבצת התורה והנחלתה לכל שכבות העם, בכל מקום ובכל אתר ואתר. הן בהנחלת לימוד התורה והן בעמוד החסד שבו הוא פועל רבות ללא שום פניה ומטרה כל שהיא.

כל מי שהכיר את הרבנית ע"ה יודע לספר עד כמה היא פתחה את פיה רק כדי להגיד דברי חכמה, כדרכו של תלמיד חכם שאינו פותח פיו אלא

בחכמה, וכמו שאמרו, שאפילו שיחת חולין של תלמידי חכמים צריכה תלמוד. וגם כשהיא מדברת על חסד, יש בפיה תורה שלמה שמסבירה איך לעשות חסד בצורה נכונה - איך להלוות לאנשים ולדאוג שיחזירו, איך לתת צדקה באופן שיעודד אנשים לצאת מהמצוקה. גם את החסד שעשתה היא ידעה כיצד לעשות זאת בחכמה, כדרכה של אשת חיל שעוד לפני שדברה על חכמה או חסד, היא כבר התנסתה בעצמה באותם עניינים שהיא דברה עליהם, בבחינת כפה פרשה לפני וידיה שלחה לאביון.

הכל בזכות הרבנית

אשתו של הגאון רבי איסר זלמן מלצר זצ"ל היא אשר דחת אותו להוציא את ספרו 'אבן האזל'. לאחר שיצא ספרו של רבי משה מרדכי, גיסו של האבן האזל, שאלה אותו רעייתו בסקרנות: מפני מה אתה אינך כותב ספר חידושים? תשובתו היתה פשטנית: אין לי חידושים ואין לי מה לכתוב.

כיצד זה - תממה הרבנית - שלאחר שנים כה רבות שהנך ראש ישיבה עדיין אין לך חידושים משלך? והוא השיב, אמנם יש לי חידושים, אבל מעטים הם זעיר פה וזעיר שם ולכדי ספר לא יגיעו.

אם כך - עמדה הרבנית על דעתה - תדפיס את מה שיש לך ויהא זה אפילו גיליון דפוס אחד בלבד, וכאשר תוסיף ותחדש תוכל להדפיס מידי פעם גיליון נוסף. ובמשך הזמן יהא זה ספר גדול רב כמות ורב איכות.

שמע הרב לעצת אשתו הרבנית, והדפיס גיליון אחד. לאחר זמן המשיך והדפיס עוד גיליון עד שיצא הספר 'אבן האזל' על הרמב"ם, והיה רבי איסר זלמן אומר על כך 'הכל בזכותה של הרבנית בילא הינדא'.

וכך כתב אף בהקדמתו לספרו חלק שלישי: ברכה מיוחדת הנני קובע בזה לרעייתי הרבנית אשת חיל מנשים

באהל תבורך מרת בילא הינדא תחי' בת הרב הצדיק הנדיב המפורסם מו"ה שרגא פייבל זצ"ל, אשר יש לה חלק גדול בספרי הראשון והשני שנוסף לטרחתה המרובה בשמירת בריאותי, ובמנעה ממני כל טרדה חיצונית, הנה כל עבודת הספרים עליה היא שהמריצה אותי בהדפסת ספרי הראשון, והסירה ממני כל המניעות והקשיים הכרוכים בהוצאת ספר רב הכמות ובהשגת הכספים לזה.

גם העתיקה בכתב ידה את כל כתבי למסרם לדפוס, היא שהתעסקה בכל עבודת ההדפסה וההפצה, ועל ידי זה היתה לי האפשרות להתמסר אך ורק לעבודת העיון בחידושי ובסידור ספרי, ישלם לה ד' כפעלה.

על הרבנית מלצר ע"ה מסופר שמגירסא דינקותא היתה זוכרת את התנ"ך על פירושיו בבקיאות מדהימה, שהפליאה לא אחת את כל רואיה. באחד הימים הסבו גדולי תורה לשלחנו של רבי איסר זלמן, ונתגלגלו הדברים על דברי התוספות שבו הובא הפסוק במשלי כ"ז "מברך רעהו בקול גדול בבקר השכם בערב קללה תחשב לו", ובדיוק באותה שעה עברה הרבנית ביילא הינדא ליד השולחן ומגש התה בידה, ותוך שמיעת הדברים העירה, שבפסוק עצמו אין את התיבה 'בערב'.

אחד המסובים מגדולי ראשי הישיבות עמד על דעתו, הרי בתוספות כתוב הפסוק במפורש בתוספת מילה זו. ואילו הרבנית ביילא הינדא בשלה - בפסוק אין מלה זו כתובה. וכאשר הביאו תנ"ך לשלחן הוכחה בקיאותה המפליאה, עד שהתמודדה עם גדול בתורה על כתוב מפורש וניצחה אותו, שאכן לא היה במקרא תיבה זו.

"פיה פתחה בחכמה".